

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2018/1306

z dnia 27 września 2018 r.

w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 266,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. OBOWIĄZUJĄCE ŚRODKI I WYROK SĄDU**1.1. Obowiązujące środki**

- (1) W 2013 r., rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1106/2013 ⁽²⁾ („sporne rozporządzenie”) Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii („środki pierwotne”) w następstwie dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽³⁾.
- (2) W zawiadomieniu z dnia 1 kwietnia 2015 r. ⁽⁴⁾ Komisja ogłosiła zmianę nazwy i adresu przedsiębiorstwa Viraj Profiles Vpl. Ltd, Mumbai, Maharashtra na Viraj Profiles Limited, Palghar, Maharashtra and Mumbai, Maharashtra.
- (3) We wrześniu 2015 r. pierwotne środki zostały zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/1483 ⁽⁵⁾ w następstwie ponownego dochodzenia w sprawie absorpcji.
- (4) W lutym 2017 r. pierwotne środki zostały zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/220 ⁽⁶⁾ w następstwie częściowego przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036.
- (5) Na mocy sprostowań opublikowanych odpowiednio w maju i październiku 2017 r. ⁽⁷⁾ stawka cła dla niewspółpracujących producentów eksportujących została obniżona z 16,2 % do 12,5 %, a stawkę cła dla współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą ustalono na poziomie 5 % zamiast 8,4 %.

1.2. Wyrok Sądu Unii Europejskiej

- (6) W dniu 1 lutego 2014 r. Viraj Profiles Limited („Viraj”), indyjski producent eksportujący różnych wyrobów ze stali nierdzewnej, w szczególności drutów ze stali nierdzewnej, złożył w Sądzie Unii Europejskiej („Sąd”) wniosek o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim go dotyczył. W wyroku z dnia 11 lipca 2017 r. („wyrok”) w sprawie T-67/14 Viraj Profiles Ltd przeciwko Radzie ⁽⁸⁾ Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono przedsiębiorstwa Viraj.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1106/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii, Dz.U. L 298 z 8.11.2013, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽⁴⁾ Zawiadomienie dotyczące środków antydumpingowych i wyrównawczych obowiązujących w odniesieniu do przywozu do Unii niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii: zmiana nazwy przedsiębiorstwa, któremu przyznana została indywidualna stawka cła antydumpingowego i wyrównawczego, Dz.U. C 111 z 1.4.2015, s. 5.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1483 z dnia 1 września 2015 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1106/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii w następstwie ponownego dochodzenia w sprawie absorpcji na podstawie art. 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, Dz.U. L 228 z 2.9.2015, s. 1.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/220 z dnia 8 lutego 2017 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1106/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii w następstwie częściowego przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. L 34 z 9.2.2017, s. 21).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 134 z 23.5.2017, s. 52 i Dz.U. L 255 z 3.10.2017, s. 32.

⁽⁸⁾ Wyrok Sądu (siódma izba) z dnia 11 lipca 2017 r., Viraj Profiles Ltd przeciwko Radzie, sprawa T-67/14, ECLI:EU:T:2017:481.

- (7) W szczególności Sąd, w pkt 144 swojego wyroku, orzekł, że instytucje naruszyły obowiązek uzasadnienia poprzez nieprzedstawienie przedsiębiorstwu Viraj szczegółowych i istotnych wyjaśnień, pomimo ponawianych przez nie wniosków w trakcie postępowania administracyjnego. W ten sposób instytucje naruszyły obowiązek uzasadnienia swojej decyzji o skorygowaniu w górę kosztów podanych przez przedsiębiorstwo Viraj. Sąd zbadał również, czy instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie przy dokonywaniu takiej korekty. Sąd stwierdził w pkt 154 swojego wyroku, że nie posiada wszystkich informacji niezbędnych do potwierdzenia, że instytucje nie popełniły oczywistego błędu w ocenie przy określaniu wysokości korekty.

1.3. Konsekwencje wyroku

- (8) Zgodnie z art. 266 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej instytucje unijne muszą podjąć niezbędne działania zapewniające wykonanie wyroku.
- (9) W przypadkach, gdy postępowanie składa się z kilku etapów administracyjnych, unieważnienie jednego z tych etapów nie unieważnia całości postępowania⁽¹⁾. Dochodzenie antydumpingowe stanowi przykład takiego postępowania wieloetapowego. W rezultacie stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono Viraj, nie pociąga za sobą unieważnienia całej procedury przeprowadzonej przed przyjęciem tego rozporządzenia. W związku z tym przy wykonaniu wyroku Komisja ma możliwość skorygowania tych aspektów postępowania, które doprowadziły do unieważnienia, pozostawiając niezmiennymi te części, które nie zostały objęte wyrokiem⁽²⁾.
- (10) Należy podkreślić, że poza ustaleniem, że instytucje nie przedstawiły szczegółowych i istotnych wyjaśnień dotyczących decyzji o skorygowaniu w górę kosztów przedstawionych przez przedsiębiorstwo Viraj oraz stwierdzeniem, że Sąd nie był w stanie stwierdzić, czy instytucje przy określaniu poziomu korekty nie popełniły oczywistego błędu w ocenie, wszystkie pozostałe ustalenia zawarte w spornym rozporządzeniu, które nie zostały zaskarżone w terminie przewidzianym na odwołanie lub które zostały zaskarżone, ale zostały odrzucone w wyroku lub nie zostały zbadane przez Sąd, a zatem nie doprowadziły do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia, są wciąż zasadne.
- (11) W związku z tym brak uzasadnienia należy ponownie przeanalizować w świetle szczególnych okoliczności odnoszących się do przedsiębiorstwa Viraj.

2. PROCEDURA

- (12) W następstwie wyroku Komisja opublikowała zawiadomienie⁽³⁾ dotyczące wznowienia dochodzenia antydumpingowego, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia. Zakres tego wznowienia ograniczał się do wykonania wyroku w odniesieniu do Viraj.
- (13) Komisja oficjalnie powiadomiła Viraj, przedstawicieli Indii oraz przedstawicieli przemysłu Unii o wznowieniu dochodzenia.
- (14) Przedsiębiorstwo Viraj i przemysł unijny mieli możliwość przedstawienia uwag i wystąpienia z wnioskiem o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu.
- (15) Po otrzymaniu pierwszych uwag skontaktowano się ze wszystkimi innymi stronami, o których wiadomo było, że były zainteresowane w czasie pierwotnego dochodzenia, i umożliwiono im przedstawienie uwag oraz złożenie wniosku o przesłuchanie.
- (16) Wszystkie zainteresowane strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie z udziałem służb Komisji lub rzecznika praw stron, otrzymały taką możliwość.
- (17) Komisja otrzymała uwagi dotyczące różnych aspektów wznowienia dochodzenia od przedsiębiorstwa Viraj oraz od Europejskiej Konfederacji Przemysłu Żelaza i Stali („Eurofer”).
- (18) Przedsiębiorstwo Viraj stwierdziło, że Sąd unieważnił całość spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim go ono dotyczy, w przeciwieństwie do jedynie częściowego unieważnienia spornego rozporządzenia. Twierdziło ono, że naruszenie prawa przez instytucje Unii, które doprowadziło do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia, nie może zostać naprawione i w związku z tym wznowienie dochodzenia nie było uzasadnione.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 1998 r., *Industrie des poudres sphériques (IPS) przeciwko Radzie*, Sprawa T-2/95, ECLI:EU:T:1998:242.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 3 października 2000 r., *Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie et al*, Sprawa C-458/98 P, ECLI:EU:C:2000:531.

⁽³⁾ Zawiadomienie dotyczące wyroku z dnia 11 lipca 2017 r. w sprawie T-67/14 w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1106/2013 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii (Dz.U. C 334 z 6.10.2017, s. 3).

- (19) Przedsiębiorstwo Viraj stwierdziło ponadto, że jeżeli jednak instytucje Unii utrzymają decyzję o wznowieniu dochodzenia, takie ponowne zbadanie nie powinno ograniczać się do obowiązku uzasadnienia, lecz powinno pociągać za sobą pełną ponowną weryfikację i ocenę wprowadzonych przez Komisję korekt kosztów produkcji.
- (20) Jak stwierdzono w motywie 9, w wyroku w sprawie *Industrie des poudres sphériques* Sąd Pierwszej Instancji uznał, że przypadku gdy postępowanie składa się z kilku etapów administracyjnych, tak jak w postępowaniu antydumpingowym, unieważnienie jednego z tych etapów nie unieważnia całości postępowania. Ponieważ instytucje Unii są zobowiązane do wykonania wyroku, oznacza to, że istnieje możliwość skorygowania tych aspektów spornego rozporządzenia, które doprowadziły do stwierdzenia jego nieważności, a przy tym pozostawienia bez zmian części niepodlegających zaskarżeniu. Oba stwierdzenia zostały zatem odrzucone.
- (21) Skarżący w pierwotnym dochodzeniu, Eurofer, stwierdził, że najbardziej odpowiednim działaniem dla Komisji byłoby rozszerzenie zakresu jej argumentacji na poszczególne punkty wskazane przez Sąd w wyroku i ponowne nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego.

3. OCENA PO WYDANIU WYROKU

3.1. Uwagi wstępne

- (22) W swoim pierwszym zarzucie przed Sądem przedsiębiorstwo Viraj domniemywało, że popełniono oczywiste błędy przy obliczaniu jego kosztów produkcji oraz naruszono obowiązek uzasadnienia. W wyroku odrzucono zarówno zarzut drugi, jak i trzeci, w których twierdzono, odpowiednio, że popełniono błędy w ocenie związku przyczynowego oraz że skarga nie zawierała wymaganych dowodów.
- (23) Argumenty dotyczące pierwszego zarzutu podzielono na dwie części. W pierwszej części przedsiębiorstwo Viraj twierdziło, że instytucje unijne popełniły błąd przy zastosowaniu korekty w górę kosztów produkcji. W drugiej części twierdziło, że niektóre koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („SGA”) zostały niewłaściwie uwzględnione lub podwójnie liczone.
- (24) Sąd podtrzymał pierwszą część pierwszego zarzutu, stwierdzając, że instytucje naruszyły obowiązek uzasadnienia. Druga część pierwszego zarzutu została odrzucona. W związku z tym, w celu zapewnienia zgodności z art. 266 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Komisja odniosła się do pierwszej części pierwszego zarzutu, a mianowicie do braku uzasadnienia dotyczącego oceny kosztów produkcji.

3.2. Dowód na istnienie dumpingu

3.2.1. *Metodyka wykorzystana do ustalenia kosztu produkcji*

- (25) Zgodnie ze stosowaną przez przedsiębiorstwo Viraj metodyką księgowania kosztów, Komisja ustaliła koszty produkcji stosując podejście trzyetapowe, odpowiadające etapom w procesie produkcji drutu ze stali nierdzewnej.
- (26) Pierwszy etap polegał na ustaleniu kosztu produkcji kęsów ze stali nierdzewnej. W rachunku zysków i strat znajdującym się w opublikowanym przez przedsiębiorstwo Viraj rocznym sprawozdaniu finansowym koszt zużytych materiałów, na który składa się złom stali nierdzewnej, nikiel, żelazochrom, krzem i inne materiały do produkcji kęsów ze złomu stalowego, wskazywał średni koszt, który uznano za zgodny ze średnim kosztem surowców zgłoszonym w odpowiedzi na kwestionariusz, który w związku z tym został uznany za wiarygodny.
- (27) Do kosztów surowca kęsów ze stali nierdzewnej dodano następujące koszty przetworzenia: materiały pomocnicze, bezpośrednią robociznę, energię, amortyzację i inne koszty; w celu określenia całkowitych kosztów produkcji kęsów ze stali nierdzewnej za tonę.
- (28) W drugim etapie dodano koszty przekształcenia kęsów ze stali nierdzewnej w walcówkę ze stali nierdzewnej i ustalono średni koszt surowców, na który składały się głównie koszty kęsów ze stali nierdzewnej, które zostały już uwzględnione.
- (29) Do tego kosztu surowca przeznaczonego na walcówkę dodano ten sam rodzaj kosztów przetworzenia (materiały pomocnicze, bezpośrednią robociznę, energię, amortyzację i inne koszty), ustalając całkowity koszt walcówki za tonę.

- (30) Trzeci i ostatni etap polegał na przekształceniu walcówki w drut. Biorąc pod uwagę uwzględniony koszt przetworzenia, średni koszt drutu ze stali nierdzewnej został ustalony na poziomie porównywalnym z wyceną wg metody FIFO w rocznym sprawozdaniu finansowym.
- (31) Ta dalsza kontrola krzyżowa zgłoszonych kosztów z danymi zawartymi w opublikowanym rocznym sprawozdaniu finansowym potwierdziła, że dane zgłoszone w odniesieniu do kosztów produkcji były wiarygodne oraz że dodatkowe uzgodnienia wyjaśniające między odpowiedzią na pytania zawarte w kwestionariuszu a wewnętrznymi danymi księgowymi przekazane w tym zakresie przez przedsiębiorstwo Viraj w oparciu o załączniki przedłożone w trakcie dochodzenia na miejscu mogły zostać przyjęte.
- (32) W związku z tym na ostatecznym etapie dochodzenia Komisja uznała, że można zaakceptować zgłoszone koszty produkcji. Jednak koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne zgłoszone przez przedsiębiorstwo Viraj w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu uznano za zaniżone w porównaniu z odpowiadającymi im kosztami stwierdzonymi w rocznym sprawozdaniu finansowym. Zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 za właściwą uznano zatem alokację kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych podanych w rocznym sprawozdaniu finansowym do produktu objętego postępowaniem w oparciu o obrót.
- (33) Następnie koszt produkcji skorygowano, uwzględniając elementy kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wymienione w rocznym sprawozdaniu finansowym, ale nie uwzględnione w kosztach produkcji zgłoszonych przez przedsiębiorstwo Viraj. Aby to osiągnąć, dokonano korekt, wyrażonych jako obrót na poziomie 8,27 %, składający się z 6,27 % kosztów finansowych i 2 % innych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Równoważna korekta kosztu produkcji wyniosła 11,17 %, na co składa się 8,47 % kosztów finansowych i 2,70 % innych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (34) Koszt produkcji porównano z kosztem produkcji podawanym przez przedsiębiorstwo Viraj po odjęciu kosztu materiałów opakowaniowych. Na tej podstawie współczynnik korekty został ustalony i został zastosowany do kosztu produkcji w podziale na rodzaj produktu zgłoszony przez przedsiębiorstwo Viraj.

3.2.2. Argumentacja przed Sądem

- (35) Przedsiębiorstwo Viraj twierdziło, że instytucje unijne powinny były konsekwentnie stosować średni koszt podany w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, albo wyliczając koszty materiału i robocizny w procesie pakowania, albo włączając wszystkie koszty pakowania.
- (36) W pkt 135–140 wyroku Sąd stwierdził, że instytucje Unii nie przedstawiły żadnego wyjaśnienia, dlaczego koszt produkcji został określony bez uwzględnienia kosztów pakowania, zamiast wzięcia pod uwagę kosztów podanych przez przedsiębiorstwo Viraj. W odniesieniu do wartości procentowych dodanych do kosztów produkcji Sąd stwierdził w pkt 141 swojego wyroku, że samo odniesienie do danych liczbowych bez dodatkowych wyjaśnień nie było wystarczające, aby umożliwić zrozumienie, jakie wartości procentowe rzeczywiście wykorzystano w odniesieniu do innych kosztów i kosztów finansowych.

3.2.3. Ponowne badanie przeprowadzone przez Komisję

- (37) Komisja ponownie zbadała ustalenie kosztów produkcji.
- (38) Komisja stwierdziła, że w celu właściwego porównania oraz aby uwzględnić uwagi Sądu, należy wykorzystać koszty produkcji zgłoszone przez przedsiębiorstwo Viraj, w szczególności w odniesieniu do pakowania.
- (39) Ten ponownie dokonany wybór podstawy do dalszych obliczeń powoduje, że bezpodstawny staje się pierwszy zarzut przedsiębiorstwa Viraj oraz, przez rozszerzenie, Sądu, w odniesieniu do niepewności dotyczącej ustalenia kosztów produkcji.
- (40) W rezultacie współczynnik korekty, o którym mowa w motywie 33, został skorygowany w dół i zastosowany do kosztów produkcji w podziale na rodzaj produktu zgłoszony przez przedsiębiorstwo Viraj zgodnie z tą samą metodyką, którą opisano w motywach 32 i 33.
- (41) Ponieważ metodyka, która polegała na skorygowaniu kosztów produkcji poprzez alokację kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych na podstawie obrotu zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 została w zasadzie przyjęta przez przedsiębiorstwo Viraj⁽¹⁾, korektę kosztów produkcji zgłoszonych przez samo przedsiębiorstwo Viraj o współczynnik oparty na jego własnym opublikowanym rocznym sprawozdaniu finansowym uznaje się zatem za w pełni identyfikowalną w stosunku do własnych danych przedsiębiorstwa Viraj. W związku z tym przedsiębiorstwo Viraj dysponuje wszystkimi wymaganymi informacjami dotyczącymi ustalenia kosztów produkcji.

⁽¹⁾ Przedsiębiorstwo Viraj nie zakwestionowało metody zastosowanej do skorygowania kosztów produkcji w górę, lecz stwierdziło, że przy zastosowaniu tej metody popełniono błędy.

- (42) Po przeliczeniu wartości normalnej zgodnie z metodyką opisaną w motywach 25–33 zmieniony margines dumpingu dla przedsiębiorstwa Viraj został ustalony na poziomie 5,3 %. Przedsiębiorstwo Viraj otrzymało indywidualne szczegółowe obliczenia, które wykorzystano do określenia skorygowanego marginesu dumpingu, i miało możliwość przedstawienia swoich uwag.
- (43) Wspomniane przeliczenie zostało również ujawnione organizacji Eurofer, która stwierdziła, że nie należy przyznawać przedsiębiorstwu Viraj korzystnego traktowania i że obniżenie marginesu dumpingu w kontekście braku uzasadnienia jest niezwykle hojne.
- (44) Komisja poddała ponownej ocenie rozumowanie, na podstawie którego opiera się środek antydumpingowy, i stwierdziła istnienie niespójności w jej podejściu. Co za tym idzie, była zobowiązana do skorygowania ustaleń do stanu faktycznego w dokumentacji. W związku z powyższym argumentacja Eurofer została odrzucona.

3.2.4. Uwagi przedsiębiorstwa Viraj dotyczące ujawnienia informacji

- (45) Chociaż przedsiębiorstwo Viraj powtórzyło, że nie kwestionuje metodyki stosowanej przez Komisję, stwierdziło, że ponieważ Komisja zaakceptowała koszty produkcji pierwotnie zgłoszone przez Viraj, koszty te powinny również stanowić podstawę, do której dodano koszty finansowe i inne koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne.
- (46) Komisja uznała ten argument i przyjęła zweryfikowane koszty produkcji jako podstawę do obliczenia korekt kosztów finansowania oraz innych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (47) Przedsiębiorstwo Viraj stwierdziło również, że korekta w górę kosztów produkcji o 11,17 %, na którą składa się 8,74 % kosztów finansowych i 2,70 % innych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, jak opisano w motywie 33, została błędnie określona. W szczególności przedsiębiorstwo Viraj twierdziło, że do mianownika należy również dodać inne wydatki (części zamienne i eksploatacyjne, energię i paliwo oraz koszty pracy), które Komisja już uznała za część kosztów produkcji.
- (48) Komisja uznała argument przedsiębiorstwa Viraj i odpowiednio dostosowała mianownik. W związku z tym korekta w górę kosztów produkcji została ustalona na 9,54 %, na co składa się 7,25 % kosztów finansowych i 2,29 % innych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (49) Po korektach tych błędów pojęciowych i pisarskich zmieniony margines dumpingu dla przedsiębiorstwa Viraj wynosi 1,6 %. Mając na uwadze, że margines dumpingu dla przedsiębiorstwa Viraj jest obecnie marginesem dumpingu *de minimis*, stwierdza się, że dochodzenie powinno zostać zakończone bez wprowadzania środków antydumpingowych w odniesieniu do przywozu niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii produkowanych przez przedsiębiorstwo Viraj.

4. UJAWNIEŃ USTALEŃ

- (50) Komisja poinformowała zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała zakończyć dochodzenie bez nakładania ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii produkowanych przez przedsiębiorstwo Viraj. Zainteresowanym stronom umożliwiono również wypowiedzenie się na temat ostatecznego ujawnienia.
- (51) Wszystkie otrzymane uwagi rozpatrzono i w stosownych przypadkach uwzględniono.
- (52) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z opinią komitetu ustanowionego art. 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1035 ⁽¹⁾,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wznowienie dochodzenia w następstwie wyroku Sądu z dnia 11 lipca 2017 r. w sprawie T-67/14 *Viraj Profiles Ltd przeciwko Radzie* w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1106/2013 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych drutów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indii, wytwarzanych przez Viraj Profiles Limited, zostaje niniejszym zakończone.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1035 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed szkodliwymi praktykami cenowymi dotyczącymi statków (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 września 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
